

[Justitsministeren.]

sætte fristen til 4 måneder, og at det skyldes indtrængende henstillinger fra Københavns politi, at man har foreslået 3 måneder.

Det er jo rigtigt, som det ærede medlem fru Ingeborg Hansen sagde, at man af det tal, der er opgivet for udleveringer gennem et halvår, kan se, at der dog er udleveret *noogle* stykker — det var vist 108 — efter udløbet af de 3 måneder. Men heroverfor har politiet bemærket, at man har den opfattelse, at den lange frist, som er indgået i publikums bevidsthed, gør, at folk, når det drejer sig om ligegyldige ting eller forholdsvist ligegyldige ting, er temmelig efterladende og først kommer drivende henimod periodens slutning — eller i hvert fald lang tid efter tabet — for at spørge efter og hente deres ting.

Den statistik fra politiet, som vi har givet uddrag af i bemærkningerne, angår 6 500 stykker udleveret hittegods. De 108 stykker, som er udleveret i løbet af de sidste 9 måneder, andrager af den hele udleverede mængde kun 1,6 pct. Jeg synes, dette gør nok så stærkt et indtryk som tallet 108 — man må se det i forhold til den hele store mængde.

Jeg skal gøre nogle bemærkninger om cyklerne. Til Københavns politi blev der i 1945 indleveret 11 000 cykler som hittegods, d. v. s. 917 om måneden. Derefter falder tallet, måske fordi skrænelingen af cykler efterhånden mister sin aktualitet. I 1946 drejede det sig om 6 671 cykler eller 556 om måneden, i 1947 5 245 eller 438 pr. måned, og fra 1. januar til 31. august 1948 var der tale om 2 608 eller 328 pr. måned. Det vil sige, at hvis man skal opbevare de cykler, som ikke hurtigt efterspørges — og det er forbavsende få cykler, som efterspørges af dem, der har mistet dem —, vil det kræve en sådan lagerplads, at det sprænger alle rammer. Forholdet er i virkeligheden det, at lovforslagets bestemmelser om, at hittegods skal opbevares 3 måneder, for cyklernes vedkommende vil betyde en udvidelse. Politiet har ikke haft mulighed for at opbevare hittegods-cykler mere end 2 måneder, før man solgte dem. Det kræver uhyre stor plads at stille så mange cykler, som det her drejer sig om at have på lager, op på en sådan måde, at folk, der søger efter bortkomne cykler, har nogen mulighed for at gennemse dem og måske finde deres egen. Jeg vil derfor tro, at man må ende med at blive stående ved de 3 måneder, og jeg tror nu heller ikke, det er nogen ulykke, for hvad der hentes efter 3 måneders forløb, er som sagt uhyre lidt.

De ærede ordførere har også været inde på bestemmelsen i § 8 om justitsministerens bemyndigelse til at udfærdige supplerende regler. Jeg skal ikke have noget imod — jeg vil tværtimod finde det udmærket —, om man i udvalget kan pege på bestemmelser, som på forhånd kan siges at være egnede til at blive indlemmet i loven, hvis man da kan gøre det, uden at den bliver altfor svulmende. Men jeg tror, det bliver nødvendigt at opretholde bestemmelsen om justitsministerens bemyndigelse alligevel. Det drejer sig jo da heller ikke om andet, end hvad man jævnlige ser i lovgivningen: at visse nærmere regler om en lovs gennemførelse overlades og *må* overlades til administrationen, fordi forholdene ændrer sig. Nye krav dukker op efter tidens ændrede forhold, og der må være en let adgang for administrationen til at fastlægge regler indenfor lovens rammer.

Jeg er ikke i øjeblikket i stand til at besvare det ærede medlem hr. Bjerres spørgsmål om, hvorledes reglerne er i Norge og Sverige, men det skal jeg søge at få bragt på det rene i form af oplysninger til brug for udvalget.

Endvidere er det spørgsmål blevet rejst af det ærede medlem hr. Malchau, om det var rigtigt, at man praktiserer reglerne om findeløn sådan, at findeløn ikke gives i alle tilfælde. Ja, jeg tror, at de regler, som er optaget i lovforslaget, hviler på det par hundrede års erfaring. Det er vist meget vanskeligt at give almindelige regler for, hvordan man i hvert enkelt tilfælde skal stille sig til spørgsmålet om findeløn. Jeg kunne også tænke mig, at det spørgsmål her gør sig gældende — et emne, som det ærede medlem hr. Bjerre var inde på —, om man skal pålægge pligt til at aflevere hittegods til politiet. Jeg er i og for sig ikke stemt for at udvide det strafbares område her i landet, jeg tror, det i almindelighed er stort nok. Men tag det tilfælde, at jeg i en eller to dage har set, at der står en cykel udenfor min havelåge, som ingen spørger efter, ingen kender, ingen ved noget om. Jeg ville da finde det rimeligt, at jeg telefonerede til politiet og sagde, at der stod en cykel dér, og jeg ville finde det ganske upassende, hvis politiet, jeg vil ikke sige stillede krav, men havde den forventning, at jeg skulle ride cyklen hen på politistationen; jeg ville sige: det falder mig ikke ind. Altså, man kan ikke uden videre pålægge nogen pligt, og når man ikke kan det, tror jeg, det er meget vanskeligt at fastsætte regler. Tænk, hvis det er en damptrølle, der er glemt, det skal være forekommet